

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי ינון (אברהם) כהן ז"ל

בן עליזה ויוסף

נולד בירושלים

בתאריך כ"ג בחשוון תשמ"ו, 7/11/1985

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 2003

שרת בחיל הלוגיסטיקה

נפל בעת שירותו, בתאונת דרכים

בתאריך ז' בטבת תשס"ד, 31/12/2003

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 12 קבר: 6

הותיר אחריו הורים, ארבעה אחים וחמש אחיות

בן 18 בנפלו

קורות חיים

בן עליזה ויוסף. נולד ביום כ"ג בחשוון תשמ"ו (7.11.1985) בירושלים. אח לענת, טליה, גלית, רענן, רונית, ברק, דרור, דפנה ואריאל.

ינון גדל והתחנך בירושלים. למד בבית-הספר היסודי "מימון" ובבית-הספר התיכון "גי'נוגלי".

מגיל צעיר אהב לשחק כדורגל, והיה חניך ובהמשך מדריך בתנועת הנוער "בני עקיבא".

ינון היה ילד פלא, שגדל והיה לגבר גבה קומה, יפה עיניים, מרשים מאוד, שהכל התפעלו מיופיו הזוהר. הוא אהב את החיים, אהב את

הזולת, את החברים והם אהבו אותו מאוד. ינון אהב את בני המשפחה, תמיד שאל והתעניין בשלומם. אהב את אחייניו ואחייניותיו והם אהבו אותו, תמיד שאלו אם ינון נמצא.

ינון ניחן בחוש הומור, אהב להצחיק, לבדר ולשיר.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בנובמבר 2003 גויס ינון לצה"ל. הוא הספיק לשרת כחודשיים.

ביום ז' בטבת תשס"ד (31.12.2003) נהרג ינון בתאונת-דרכים והוא בן שמונה-עשרה.

הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי הר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים, ארבעה אחים וחמש אחיות.

אימו של ינון כותבת לו: "ינון יקירי, היית ילד נחמד וטוב לב, עזרת לכל אחד, ההופעה שלך היתה מרשימה. ילד חרוץ היית. הכאב הוא עמוק, אנו לא יכולים להאמין שאתה לא איתנו. בשבת האחרונה שהיית איתנו המראה שלך היה מיוחד יותר מכל פעם. היית ילד מאוד שקט לא תיארתי לי שתלך מאיתנו כל כך צעיר, הגעגועים עמוקים. אולי יהיה רגע שתשוב אלינו. לא, רגע, אני חושבת שזה אולי חלום והנה תיכנס לבית ונראה אותך. ינון, חבל שהלכת מאיתנו כל כך צעיר ורענן, ילד נחמד ובריא ופתאום באו ובישרו לנו את הבשורה המרה שלעולם לא אשכח אותה.

"ינון יהי זכרך ברוך ושנשמתך תהיה צרורה בצרור החיים ושנוכה לביאת המשיח במהרה בימינו, אמן. מאימא שאהבה אותך כל כך ורצתה שיהיה לך רק טוב וברגע אחד נקטפת מאיתנו."

מתוך דרשה שנשא אביו של ינון ביום השנה לנפילתו: "שורות אלה ודאי לא יוכלו להכיל את הכאב הגדול והקשה שעבר עלינו במשך השנה, כאשר מדי יום ביומו אתה בזיכרוני ובזיכרון אמך היקרה הי"ו. על אף הימים שעברו, אנו השתדלנו לעשות לך נחת רוח כאשר מדי שבוע בימי רביעי, היום בו נלקחת מאיתנו פתאום, הנצחנו שיעור לקירוב רחוקים ומזה שבאו חבריך ובני גילך וקיבלו עליהם קבלות בתורה ויראת שמים... כל זאת נעשה לעילוי נשמתך הנמצאת בגנזי המרומים. כאשר אמרתי לפני כשנה, חוזר אני ואומר עתה, שאנו מקבלים הכל באהבה והכל בידי שמים. ראוי לציין מקצת מעשיך הטובים והם ענווה, אהבה לזולת והצלת נפש שהצלת את בת אחיך אביג-שרה שתחיה, כשבוע לפני הסתלקותך בעוז ובגבורה, שעליך הכתוב אומר 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא'."

אחותו ענת כותבת לו: "ינון אחי היקר, רבות השאלות אך תשובות אין. אנחנו כל הזמן שואלים למה הלכת, בחור צעיר ויפה?! הרי אהבת את החיים, את ההנאות, את הבילויים והכל נקטע ברגע אחד בגיל כה צעיר. רצינו לחשוב שזה חלום רע, אך משעוברים הימים ואתה לא שב אנו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

נוכחים לדעת שזו מציאות קשה וכואבת. ינון, אתה כל כך חסר לנו בחיי היום יום, בחגים, באירועים, כשכולם נפגשים ורק אתה אחינו הקטן לא נמצא. אין יום שעובר בלי לחשוב עליך ובלי להזיל דמעה. הימים עוברים והגעגועים אליך עזים. הלוואי ורק היינו שומעים את קולך מלמעלה והיית מרגיע אותנו כשאנו בוכים, ובעיקר את אמא ואבא היקרים שעושים הכל כדי לשמח את נשמתך הטהורה. ינון, נשארתי צעיר לנצח. שתהא נשמתך צרורה בצרור החיים. מאחותך האוהבת ענת."

אחותו גלית כותבת לו: "ינון, עצוב לנו מאוד שבגיל כה צעיר נגדעו חיך. לא הספקנו להיות איתך ואפילו במדי זית לא ראיתי אותך. ילדי כואבים מאוד על מותך בטרם עת. ינון, קשה לנו מאוד בלעדך, המחשבות לא מרפות, כואב לי מאוד על הורי היקרים שצריכים לחוות יומיום את הכאב הנורא והעצום הזה. חיינו השתנו בלעדך, השמחה והצחוק אינם אמיתיים. ינון, תמיד אהבת לעזור, בכל פעם שהיינו מגיעים לירושלים היית עוזר לנו עם התיקים ללא מלים כמו שליח העושה עבודתו נאמנה, אף פעם לא שמעתי אותך מתלונן... אין אנו יודעים מדוע הלכת בגיל צעיר כל כך, בסך הכל היית בן 18 שנים, לא הספקת כלום בחיך. התשובה היא רק מלמעלה, אין אנו יודעים את חשבונותיו של בורא עולם..."

אחותו רונית כותבת לו: "אחי הצעיר ינון, ינון יקירנו למה?! למה אתה בגיל כה צעיר בדמי ימך עזבת. למה אתה האהוב על הבריות/ פני עלם חמודות. למה אתה הגיבור שבחבורה/ שמפיך לעולם לא נשמעה תלונה/ למה אתה שאהבת לחיות/ לא זכית להמשכיות.// ינון, לנו כה רבות השאלות/ אך רק לאלוקים התשובות.// כל יום שעובר קשה עוד יותר/ מחכים לבואך בכל עת לחבק אותך/ לחשוב שזהו רק חלום שלא תחזור/ שהנה אתה בא אלינו עם החיוך התמים/ לחשוב שזהו רק חלום שלא תחזור/ שהנה אתה שב אלינו עם החיוך התמים/ לחשוב שאתה בצבא והנה בשבת אתה שב.

"ינון אחי הצעיר, בלעדך החיים אינם כפי שהיו, אנו חיים כי צריך לחיות ולא כפי שאהבנו לחיות. ינון, נתפלל לה' שנשמתך הטהורה תהיה בגן עדן. ואתה אהובנו, תשמור על אמא, אבא ואחייך מלמעלה. לנצח אחי נזכור אותך תמיד ואולי הנחמה שניפגש בביאת הגואל משיח צדקנו אמן. אוהבת וכואבת, בלב שבור, אחותך רונית."

דפנה אחותו כותבת לו: "ינוני, אחי האהוב, כינוי חיבתי אליך היה פיצו מפני שהרגשתי אותך כמו ילד קטן שלי, בכל חיי תמיד דאגתי לך ואתה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לי, ולא דאגה של פחד מאסון כלשהו, אלא דאגה של אהבה. אהבתי אותך ינוני ועודני אוהבת.

"אהבתי כל תכונה ותכונה שהיתה קיימת אצלך, ואותך בפרט. אהבתי את הניקיון והסדר והזריזות שלך. אהבתי את האומץ שלך לעשות דברים בלי לפחד, פשוט לקום ולעשות. וכן את זה שאף פעם לא התלוננת על כלום. תמיד החיוך היה שזור על פניך, והתכונה שהכי בלטה אצלך היתה האהבה, העזרה והנתינה לזולת בלי חשבון ובלי תמורה. הייתי רוצה שלא רק תכונה אחת שלך תהיה אצלי. ינוני, היית לי לא רק אח אלא גם חבר, יכולתי לדבר ולהתייעץ איתך על הכל וכך גם אתה איתי, היה כיף לשבת ולדבר איתך, היתה לך חוכמת חיים מדהימה. אתה כל כך חסר לי, כל הזמן מנסה לחשוב שזהו רק חלום, חלום בלהות שתיכף אתעורר ממנו ותהיה מולי. אני זוכרת יותר את הפיגוע בכיכר ציון, היית עם חבריך ואני הייתי עם חברותי, באנו לומר לך שלום, ואחרי כמה דקות פתאום נשמע פיצוץ. כל כך דאגתי לך חשבתי שקרה לך משהו, והתחלתי לבכות ולבכות, חברות שלי אמרו לי 'בואי ניקח מונית ונחזור הביתה' ואני אמרתי להן 'אני לא זזה מפה בלי ינוני'. לבסוף עלינו למונית וכל הדרך בכיתי. וכשהגענו ראיתי אותך רץ למטה וקורא לי עם דמעות בעיניים 'דפנה, דפנה, וחיבקת אותי. דאגת לי ינוני ואני לך. אני כל כך מתגעגעת אליך, אני זוכרת איך שמחתי באותו יום לראות אותך, שאתה בסדר, כל כך שמחתי שראיתי אותך אז ואני מחכה שזה יקרה גם הפעם, שתרוץ אלי ותקרא לי 'דפנה, דפנה אני פה'. וכן, אני זוכרת את אותו לילה ארוך שבו נלקחת מאיתנו. באתי בערב הביתה וראיתי אותך יושב על הספה בסלון וכל כך שמחתי שראיתי אותך, אמרתי, 'פיצי, מה שלומך? איך היה היום? נו איפה שמים אותך מחר?' ואתה אמרת לי, 'בחיל-האוויר' וענית לי 'איזה יופי, ורק תדע שמחר יהיה לך יום קצר, רק תבוא להחליף מדים ותחזור'. וישבנו ודיברנו, והראית לי את הפלאפון החדש שקנית, את השכלולים ואחר-כך הבאת לי את המתנה שקיבלת מפלאפון, את הדיסקמן ואמרתי לך, 'ינוני תשמור לך את זה'. וענית לי, 'לא, קחי, זה בשבילך. מחר תלכי לקחת את זה'. וענית לי, 'אתה יודע מה? אני מחר בבוקר אלך להביא לך את זה'. ושתקת, לאחר-מכן שאלתי אותך אם אכלת משהו היום ואמרת לי, 'לא, מה יש?' ישבנו ואכלו מרק וראינו קצת טלוויזיה ואז צפרו לך. המלים האחרונות שלי אליך היו 'תשמור על עצמך פיצי, תחזור מוקדם' ושלבך אלי היו 'אל תדאגי, ביי מותקי'.

"אני זוכרת שהיתה לי הרגשה של למשוך אותך מהדלת ולא לתת לך לצאת אבל אז אמרתי לעצמי הוא רק בא מהצבא ורוצה לצאת, זה הגיוני,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אני מצטערת. ינוני, תספר לי איך זה למעלה... תספר לי מה אתה מרגיש... האם יש מישהו שדואג לך? הכל קודר כאן בלעדך, הלב כואב ולא מעכל איך נדמת כל כך צעיר? תמיד רצית את הטוב בשבילי וזה מה שאני רוצה בשבילך. אנא, ספר לי אם טוב לך. ינוני, אני מחכה שתחזור, מחכה ומצפה לראותך ביום שתשוב. אוהבת ומתגעגעת אליך כל כך עד שליבי כבר נעקר. אחותך האוהבת יותר מכל, דפנה."

אחותו טליה כותבת: "ינון יקר, ינון שלי, לקח לי שנה ויותר לנסות לכתוב, להביע ולשחזר, אך בכל פעם שניסיתי לכתוב, העט נשמט מידי ובדמעות שחונקות את גרוני לא יכולתי להמשיך. והנה אני כאן, יושבת וכותבת ומשחזרת את השנים שחלפו להן כל כך מהר, אלוקים שבשמים - זו היתה תקופה כל כך קצרה איתך, הלוואי שהייתי יכולה לחלוק איתך עוד שנים, אבל כך הגורל רצה - רק 18 שנה בחברתך. ינוני, יונקה - זה היה שם החיבה שלך בפי. הזיכרונות שלי איתך היו כל כך יפים, אבל מה שהכי זכור לי זה כשסיימת את לימודיך בבית הספר 'מימון', העברתי אותך לבית-הספר התיכון אמי"ת בירושלים, שם לימדתי כמורה לחינוך גופני. עוד בעודך תלמיד חדש בכיתה ט', כשעמדת במזכירות לראיון, כל התלמידות סובבו אחריך מבטים, על הילד החתיך שהגיע לבית-הספר וכולם שאלו במסדרונות: מי זה החתיך הזה? הוא חדש? וכולם ראו אותי איתך ושאלו מי זאת? אז עבדנו על כולם וסיפרנו שאני אימא שלך. ואמרנו אחד לשני משפטים כמו: 'ינוני, כבר אכלת ארוחת עשר?' והיית עונה לי: 'אימא אין לי חשק לאכול היום שוקו ולחמניה'... היינו מתפוצצים מצחוק בהפסקה. כולם קינאו בנו. בכל הפסקה קניתי לך ארוחת עשר במכולת, ואחרי הלימודים ישבנו כל יום במסעדה בשוק לארוחת-צהריים והמשכנו פעם לקניון ופעם לעיר וחזרנו הביתה. התייעצת איתי המון והיית מאוד פתוח איתי. השקעת בך המון בתקופת התיכון, מאוד רציתי שתצלית, התרוצצנו מבית-ספר לבית-ספר, הלכנו יחדיו לראיונות בבתי-ספר והייתי משוחחת עם המנהלים, אבל תמיד היו חשובים לך קודם כל החברים... התחנתני והעתקתי את מקום מגורי לארצות-הברית. בתי שיר נולדה והגענו לביקורים בארץ, ואתה היית יד ימיני, היינו צמודים, לכל מקום לקחתי אותך איתי, עזרת לי להוריד את העגלה, להרים את שיר, לשחק איתה, לעשות עליה ביבי סיטר, ועשית זאת באהבה. היית כל כך טוב עם ילדים ולכן כל הנכדים אהבו אותך. בני השני, זוהר, נולד. אתה שמעת את השם 'זוהר' (כמעריך שרוף של זוהר ארגוב) ואמרת לי בטלפון: 'טליה שיחקת אותה. איזה שם יפה, מי חשב על השם הזה - המלך!'... ואז כרעם ביום בהיר, הידיעה המרה... ינוני, אומרים שבעה ימים לבכי, שלושים ימים להספד, ושנה לאבל - אכן

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שבעת ימי הבכי היו קשים מאוד, החודש שחלף היה קשה גם כן, אך שנת האבל שלי נגמרה עם שתי אבידות נוספות שאיבדתי בבטני. אך זה כאין וכאפס לעומת האבידה הגדולה שלך. אפילו כששכבתי בחדר הניתוח, התאבלתי ובכיתי עליך יותר מכל ואפילו לא חשבתי על התינוק שבבטני... ינוני, קשה לי המחשבה להיות בלעדיך, חיי הפכו עכורים, השמחה כבר לא שמחה, כל שמחה מהולה בעצב, הביקורים שלי בארץ הפכו לריקניים בלעדיך. אני חושבת עליך המון, ומראה את תמונותיך לילדי, שיר וזוהר שיחיו ובכל הזדמנות נזכרת בך... ינוני, אין באפשרותי עוד להמשיך כי הדמעות זולגות מעיני ללא מעצורים. ינוני, אני זועקת אל אבינו שבשמים ומתפללת בכל יום ומבקשת שתקום תחיית המתים במהרה, אמן. אוהבת, חושבת ומתגעגעת, אחותך טליה."

שיר שכתבה טליה לינון: "שלום אח, שלום ינון, אתה כל כך חסר/ בכל יום שעובר/ בכל רגע שחולף/ אתה תמיד במחשבותי/ אתה תמיד איתי/ רוצה לפעמים להקיץ מתוך חלום/ ולקוות שתתעורר פתאום באמצע היום, הגעגועים אליך כה רבים. / זוכרת ימים איתך/ ורוצה שישבו במהרה/ הילד היפה והחתיך במשפחה/ ה'בייבי' שכולם התרוצצו סביבך/ שסוחף אחרינו את כל החבורה/ עד שלבסוף נסחפת אתה - עמוק עמוק באדמה. / אך מה שנותר לנו זה להיאחז באמונה/ ולקוות שהחלום שלי אכן יתגשם..."

אחיו אריאל כותב לו: "ינון אברהם אחי היקר לי מכל, רגשות לי אליך מדי יום, בשעות הלימוד שלי בכולל ושלא בשעות הלימוד. אתה האח הקטן שהיה לי, תמיד איתך שיחקתי, שוחחתי ויצאנו ביחד. בתקופת הילדות הלכנו ביחד לתלמוד תורה ב'בית וגן'... בשבילי אתה אח וחבר, בכל יום אני מתפעל מהמידות שלך, עדיין מידותיך קיימות, הן לא בקבר. בשעת צרה היית בא לעזרי, תמיד עזרת לכולם ולעולם לא חסת על גופך, כל מי שמכיר אותך יודע זאת וגם כשפגעו בך לעולם לא נשמעה ממך מלה רעה על אף אחד גם אם הכעיסו אותך, תמיד היית שקט. אני זוכר שבשנים האחרונות אהבת להתייעץ איתי. חצי שנה לפני שיצאתי לשידוכים התחלתי לדבר איתך על הנושא והסברת לי בצורה טובה על כל תחום, תמיד היה לך מה ליעץ וניסית לעזור, הלב הטוב שלך לא הפסיק להיטיב. חודש לפני שעזבת אותנו גילית גבורה נפלאה ברגע שבתו של האח הגדול יבדלח"ט ברק נפלה על שולחן זכוכית שנבקע והתפוצץ וכל פניה התמלאו בדם, הרמת אותה בעוז לכיוון האמבולנס, ניסית להרגיע את הוריה כמה שאפשר, וב"ה לאחר חודש הבריאה הילדה תבדלח"ט, הוריה חזרו לכרמיאל ולמחרת בישרו להם את הבשורה המרה... יהי רצון

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

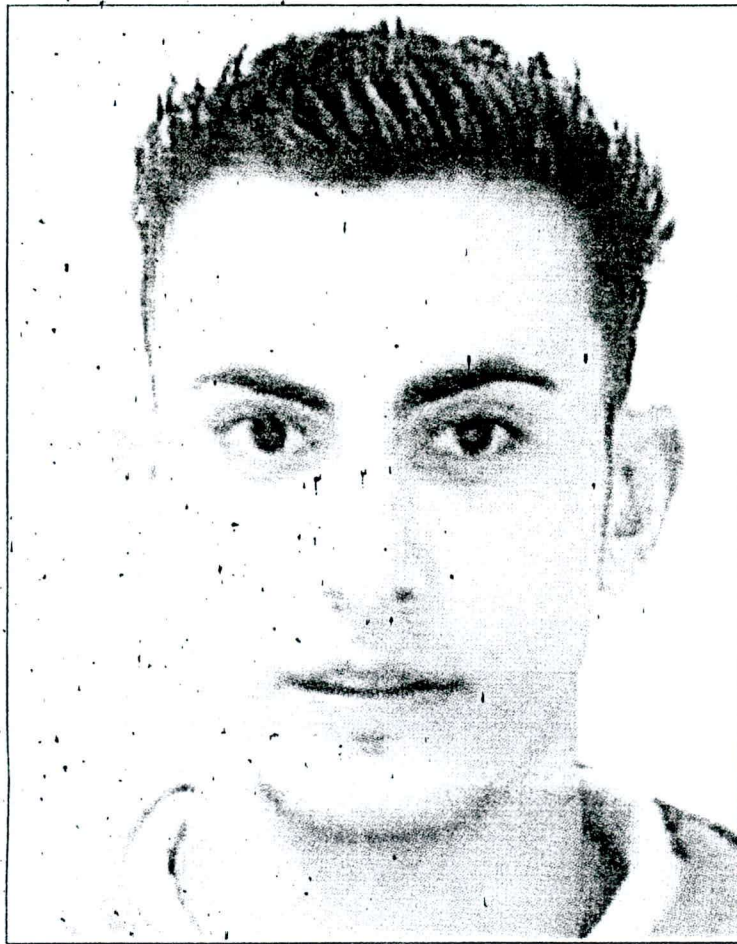

עיריית
ירושלים

שהדברים שכתבתי והמשניות שחילקתי והשיעורים שמסרתי והלימוד
שלמדתי יהיו לעילוי נשמתך הטהורה. מאחיד האוהב הכותב בלב מלא
וגדוש."

טוראי ינון כהן אברהם

איש אמונה

"ינון רצה מאד להיות רב, כי האמונה הייתה חשובה לו". כך אמר רב"ט אסף בן-יהודה, מדריכו של ינון כהן אברהם, שנהרג בשבוע שעבר בתאונת דרכים, ימים ספורים לאחר שסיים קורס נהגים בבה"ד 6 של חיל הלוגיסטיקה.

"ינון תמיד הצחיק את כל החברים, היה לו אופי משוחרר והוא בלט מאוד", הוסיף בן-יהודה. "מבחינה חברתית הוא השתלב מצוין. החברים שלו עצובים מאד שהוא איננו".

ו' שבט תשס"ד
29 ינואר 2004

לחייל היקר
ינון אברהם ז"ל – בהר הרצל ירושלים.

ברשות הרבנים, המשפחה והקהל הקדוש.
עבר חודש ימים הפצע עמוק יותר והכאב גדול.
והשאלות כה רבות מדוע ולמה קרה האסון הקשה והמר. לעלם הצעיר והעניו אשר
רק התחיל לפרוח – אין לנו תשובה!?
התשובה: רק מלמעלה, והנחמה קשה מאוד.
כשבועיים לאחר האסון הנורא היינו במשבר ובדיכאון רב, הלכנו אל מורנו ורבנו הרב
מרדכי אליהו שליט"א כדי לקבל נחומים, הרב דיבר איתנו שעה ארוכה וחיזק אותנו בדבריו,
רצוני לציין חלק מדבריו:
כאשר יעקב אבינו הספיד על בנו 22 שנים באו כל בניו, בנותיו ונכדיו לנחמו,
אמרו לו תראה את כל המשפחה שיש לך,
אמר להם: כי ארד אל בני אבן שאולה. וימאן להתנחם.
במלחמת השחרור בשנת תש"ח 1948 יום אחרי הכרזת המדינה, אבי ז"ל נהרג ע"י בריטי.
הוא היה הראשון שנהרג כאשר הייתי בגיל 11 שנים. ואבי ז"ל היה בגיל 39.
מאז עברו 56 שנים.
ולא שכחתי את האירוע הקשה מאורע כזה לא שוכחים כל החיים האירוע קרה מול עיני,
מרחק של 2 מטר.
יום הפטירה היה שבוע לפני הפטירה של סבא שלך,
אני בטוח שאתה נמצא בגן עדן עליון לידו.
ציינתי את האירוע ביומן החיים אשר חיברתי.
ינון היקר אפשר לספר עליך רבות
על הענווה, האהבה ומסירות לזולת.

אנו לא נשכח אותך.

אני לא אשכח אותך עד יום מותי.
שמך ייזכר לעד.
ועל זה הכתוב אומר, יקר בעיני ה' ה' המוותה לחסידיו.
בשמי ובשם כל המשפחה אנו מקווים ומצפים לישועתך מלכינו.
ונזכה לתחיית המתים בקרוב.
ולא נוסיף לדאבה עוד.
ובא לציון גואל אמן!

י"ב בטבת תשס"ד
6 ינואר 2004

לחייל היקר
ינון אברהם ז"ל – בהר הרצל בירושלים.

ברשות הרבנים
הרב הראשי לצה"ל הרב ישראל וייס.
המשפחה והקהל הקדוש.
בצער רב ויגון קודר מביע אני את כאבנו העמוק על בני ז"ל אשר נקטף ללא עת,
הבחור היקר שנקטף בדמי חייו היה בן ח"י במותו, האסון המר קרה חודשיים לאחר שירותו בצה"ל.
אמרו רבותינו ז"ל: שלושה שותפים באדם: אביו ואמו והקב"ה.
אביו ואמו נותנים את הגוף.
והקב"ה נותן את הנשמה.
כשנפטר האדם לבית עולמו חלק אביו ואמו מונח לפניהם.
והקב"ה לוקח את חלקו.
בשבוע שעבר ז' טבת תשס"ד.
כאשר החושך יכסה ארץ החזרנו את הפיקדון היקר לקב"ה.
ובתקווה שהחזרנו אותו זכה וברה,
לאחר מתתו הקשה, בשבוע שעבר עלינו,
אנו מקווים שעשינו נחת רוח לנשמתו ע"י התפילות ולימוד התורה.
אין אנו באים להתרעם ח"ו על מידותיו של הקב"ה.
שהוא רחום וחנון, אנו מקבלים דין שמים באהבה.
ברצוננו להודות לכל אלה אשר עמלו וטרחו להשתתף בצערנו ולחלוק לו את הכבוד.
יהי רצון שנחזיר לכם רק בשמחות.

ינון היקר אנו מבקשים ממך שתמחל לנו.
אנו גם מוחלים לך.

מאבא, אימא, אחיך ואחיותיך ומכל המשפחה.

יבלע המוות לנצח.

ומחה ה' דמעה
מעל כל פנים.

ובא לציון גואל, אמן!

לזכרו של ינון אברהם ז"ל שנהרג ב- 31.12.03 בן 18 למותו

אחי הצעיר ינון

ינון יקירנו למה?
למה אתה בגיל כה צעיר בדמיי ימייך עזבתנו.
למה אתה האהוב על הבריות
פני עלם חמודות.
למה אתה הגיבור שבחבורה
שמפיך לעולם לא נשמע תלונה.
למה אתה שאהבת לחיות
לא זכית להמשכיות.

ינון – לנו כה רבות השאלות אך רק לאלוקים התשובות.

ינון אהוב שלנו, מיום שאינך עוד ביננו
חרב עלינו עולמנו

כל יום שעובר קשה עוד יותר
מחכים לבואך בכל עת לחבק אותך
לחשוב שזהו רק חלום שלא תחזור
שהנה אתה בא אלינו עם החיוך התמים
לחשוב שזהו רק חלום שלא תחזור
שהנה אתה שב אלינו עם החיוך התמים
לחשוב שאתה בצבא והנה בשבת אתה שב.

ינון אחי הצעיר-
בלעדייך החיים אינם כפי שהיו, אנו חיים כי צריך לחיות ולא כפי שאהבנו לחיות.
ינון נתפלל לה' שנשמתך הטהורה תיהיה בגן עדן.
ואתה אהובנו תשמור על אמא, אבא ואחיך מלמעלה.

לנצח אחי נזכור אותך תמיד ואולי הנחמה שבסוף נפגש שם למעלה.

אוהבת וכואבת
בלב שבור
אחותך רונית

14.3.04

י"ז בניסן תשס"ד
8 באפריל 2004

מאבא יוסף כהן הי"ו

צר לי עליך בני הקטן, נעמת לי מאוד, אני מרגיש בחסרונוך,
ברצוני להביע את כאבי העמוק במילים שכתבתי עליך:
ינן אהב את החיים, היה אהוב על הבריות, חביב על חבריו ומוקיריו
ואהב לעזור לזולת.
מפקדו הצבאי סיפר שחבריו היו פונים אליו ומספרים לו על הבעיות שלהם
על הקשיים ועל קורות חייהם, הוא תמיד עודד אותם, הרגיע אותם והיה מדבר
על ליבם.

בעתון הצבאי "במחנה" נאמר שינן היה איש אמונה ורצונו היה ליהיות רב
כפי שנשאל מפי מפקדו הישיר.
ינן היקר אתה חסר לי מאוד, המחשבות לא מרפות,
תקוותי היתה שאתה תיהיה לי לעזר לעת זקנה כפי שתמיד אמרת לנו שאתה תדאג
ותעזור לנו לאורך כל הדרך,
תלינו בך הרבה תקוות, בני היקר, אך הגורל המר קטע את חייך הקצרים בגיל צעיר
כל כך, בן 18 שנים היית במותך,
אפשר לספר עליך רבות, על מראך היפה והגובה, היית בחור חמד, רק חבל שזה נגמר
כך ומהר מידי אך אין מה לעשות זה לא תלוי בנו, זהו רצון האל ואין אנו יודעים את
החשבונות של בורא עולם.

אנו מאמינים ומצפים לישועה ולתחיית המתים במהרה בימינו, אמן!

לזכרו של ינון אברהם ז"ל כהן שנהרג ב- 31.12.03, בן 18 למותו.

אני אבינו של ינון ז"ל כותב בקצרה על האסון הפקד אותנו כאשר אני הייתי איתו רגעים ספורים לפני האסון, ביום רביעי ז' טבת תשס"ד 31.12.03 בערך ב- 19:00 ינון הופיע עם מדי צה"ל והקיזבק בביתנו, היינו בבית אני ודפנה ביטי הקטנה יבל"ט. ינון בא אליי עם חיוך על הפנים, ואמר לי "אבא סיימתי את הקורס נהיגה לוגיסטיקה בהצלחה" והראה לי את גליון הציונים ראיתי וליבי היה שמח לראות את הציונים הטובים. חיבקתי את ינון ונישקתי אותו, אמרתי לו "שה' ישמור אותך". שאלתי אותו "לאן מעבירים אותך" ינון ענה "לחיל האויר ורק מחר אני ידע איפה בדיוק". ישבנו וינון אמר לי "אבא יש לי מתנה בשבילך" הוא הוציא מהתיק פנס ומחשב כיס ונתן לי אותם.

ינון אכל, התקלח התלבש יפה הסתכלתי עליו הוא היה יפה מתמיד. הפלאפון של ינון צלצל ללא הפסק, החברים לא הרפו ממנו קראו לו לצאת לבלות, אמרתי לו "ינון אתה נראה עייף, לא כדאי שתצא" הייתה לי הרגשה מוזרה, הוא אמר לי "אבא אל תדאג אני יחזור מהר". החבר שנהג אסף את ינון נהג במהירות מופרזת נכנס בעמוד ליד בית משפט העליון כ- חמש דקות מהבית, והרג את ינון במקום!!! המכונית נמחצה הזמינו מכבי אש לחלץ אותם.

קמתי ב- שלוש לפנות בוקר חיפשתי אותו בחדרו הוא לא היה. בשעה חמש לפנות בו הופיעו שני קצינים ו- שני אזרחים והודיעו לנו על מות ינון "הבן שלכם נהרג בתאונת דרכים בשעה 11:30 בלילה" ממש 20 דק' לאחר שעזב את הבית.

ברכב היו שלושה הנהג השתחרר לאחר ימים ספורים לידו ישב אנדרי שנמצא כרגע בבית לוינשטיין וינון שישב מאחור נמחץ למוות.

למשמע האסון פקדו את הבית משפחה, חברים אנשי צבא הרב הראשי לצה"ל

ינון יקירי- מדוע נקטפת פרח יקה שלי
איך השארת אותנו לבד
אין יום ואין שעה ללא מחשבות עלייך
השארת לנו מחשבות זיכרונות לנצח נזכור אותך את טוב ליבך אשר תמיד
אהבתה לעזור לסובבים אותך.
ינון אתה חסר

אך זה מה שרצה הגורל, נאמין שהכל משמים אנו לא יודעים את חשבנותיו
של הקב"ה, אין אנו באים להתרעם על מדותיו של הקב"ה
ולא נוסיף לדאבה עוד.

ובא לציון גואל אמן

מאביך

נוסף כהן נ"י

